

ОЛЕГ АЙРАНОВ

МИКИ МАУС

chitanka.info

„Уволнение“ не е просто дата или събитие, то е магия, заклинание, витае в мислите на бойците в продължение на цялата им служба. И когато им е зле си мислят за уволнение, и когато им е добре, също. Копнежът на момчетата в униформа по този ден не може да се сравни с нищо, освен може би с този на някои закъснели моми от минали времена по часа, в който избраникът заяви пред съответния служител по гражданското състояние своето „да“.

— Айде, уволнение!

Мине не мине ден, този див крясък се чуваше нейде из поделението. От чие гърло точно, нямаше значение, всеки би могъл да бъде. Неоспоримото първенство обаче, както по амплитуда, така и по честота на изблиците държеше Увото, затова му бяха лепнали този прякор. Заслужил си го беше още в първия ден от службата, когато го олепиха да драска „Уво“ по стената на артелната — нечувана наглост от страна на току-що облякъл униформата новобранец, която накара старите бойци да се изправят на нокти и командния състав да си го набележи като черна бройка. Размина се ареста единствено понеже все още не беше положил клетва и отнесе само първия за набора непоряд. С това положи основния камък на арестантската си кариера за следващите две години.

Сега времето неговият набор да хвърли униформите бе дошло и напрежението тегнеше над всички, даже дошлите на свиждане близки го усещаха.

Тримата — малката сестра, баща му и той седяха на сянка в една от беседките, където необикновено горещото циганско лято ги беше изгонило и не знаеха за какво да си говорят.

— А пък мама оня ден се върна от чужбина и ми донесе фланелка с Мики Маус, ей тука отпред — похвали се малката. — Ама и на тебе, де, да не се сърдиш. И ти я донесохме.

Увото разгледа фланелката със смес от умиление и снизхождение.

— Нали я знаеш майка ти? Колкото и да растеш... — опита се да обясни бащата.

— Кажи ѝ благодаря от мене, много се радвам — обърна се Увото към малката, все пак протоколът на синовното благоприличие трябваше да се спази. Годишите в казармата го бяха поотчуждили от семейния климат.

— Донесохме ти само леки летни дрехи, както искаше. — Баща му посочи найлоновия плик.

Увото разсеяно врътна глава. Мислите му хем искаха вече да полетят със седмици и месеци напред в цивилизацията, хем още не можеха да се откъснат от ежедневието под пагон. Бащата погледна часовника.

— Ами ние тогава да тръгваме да хванем автобуса в четири. Ти нали тези дни и без това си идваш вкъщи?

— И после всички ще ходим на ресторант! — със светнали очи се изтърва малката.

— Дано — отвърна Увото и на учудения поглед на баща си поясни: — батарейният нещо ме е взел на мерник, та не знам...

* * *

Слухът, че заповедта за уволнение е пристигнала, обиколи и разлюля духовете в поделението като средно мощен тайфун. Бойците от стария набор стояха на малки групи пред помещенията, почти не разговаряха, само палеха цигара от цигара, а младите ги наблюдаваха с любопитство и завист отстрани. Командният състав повече от час се беше залостил в щаба. Когато наизлизаха оттам, вече се получи окончателното потвърждение, сега всички ревнаха колкото им глас държи:

— Айде, уволнение!

Старшината ги гледаше с кисела усмивка, изчака да утихнат и сухо заповяда:

— Старият набор, 1-ви взвод оръжието за смазване, смазваш дебело, 2-ри взвод отиваш да миеш и подсушиш противогазите, мръсен и мокър противогаз не приемам, ще връщам докато ми хареса, млад-сержантите при мен в канцеларията, а ти... — обърна се той към Увото, — ... бегом в строева секция!

Увото се стовняса, лошите му предчувствия се бяха оправдали. Да го привикват в деня на уволнението можеше да означава само бяла. Последната надежда се изпари щом влезе вътре и видя седналия заместник командващ по строевата част и любимия си батареен

командир Шомпола, застанал до него и пуснал кривата си, злорада усмивка.

— Вие, другарю редник — почна със служебен тон подполковникът, след като Увото се представи, — имате записани почти тридесет денонощия арест. Известно ли Ви е, че те се дослужват?

— Тъй вярно! — унило потвърди Увото. Идеше му да си бие главата в стената.

— При две, три, хайде, пет да са, си затваряме очите, но толкова арести накуп за пръв път виждам, това е рекорд. Нещо май хич Ви няма по дисциплината, а?

Редникът благоразумно пропусна да отговори.

— Няма как, ще трябва да ги дослужите — почти със съжаление заключи заместник командващият, а усмивката на Шомпола стигна до кътниците му:

— Може пък накрая да се научиш на служба, а?

* * *

Сдаде заедно с наборите цялото си снаряжение, освен униформата и обувките. Емоциите наоколо кипяха, а в него единственото, което преливаше, беше злобата към тази архаична институция като цяло и към Шомпола в частност. Когато другите с викове и смях се изнесоха през портала, той се скри между оръдията в парка, за да не се разреве на глас от безсилие.

* * *

— Ставай, директоре, тука не си на курорт!

Увото се беше скатал от сутрешния развод и дремеше сврян в ППС-то. Тайничко се бе надявал да го пропуснат и да проспие някак си дослужването, ама не би, Шомпола не го беше забравил. Този злобар, вместо да си гледа поверените му войници, съвсем сериозно бе решил да се занимае със специалната си бройка. Още преди две години,

когато службата ги събра стана ясно, че няма да мелят брашно. Беше си просто любов от пръв поглед.

Увото се надигна и го последва до пред щаба, където нает градинар до миналата седмица беше насадил една декоративна леха. Разноцветната растителна украса бе подравнена по критериите на казармената естетика: в центъра яркожълти цветя образуваха надписа „БНА“, заграден от двете страни с червени петолъчки. Че по-добър ориентир за вражески самолет трудно би се намерил, май никому не идваше на ум. По четирите краища бяха забити колчета с табелки, означени с голяма единица, показващи номера и съответно важността на този район за поддръжка.

— Вземаш от склада един маркуч и ги поливаш още преди слънцето да е напекло. Ама обилно, да не изсъхнат, ясно ли е? След малко се връщам да те проверя и после ще видим нататък.

Задържаният беше решил да избута дните, без да дава повод за по-нататъшни наказания. Сега обаче, когато стоеше пред чешмата, го споходи садистична идея, на която не можа да устои. С усмивка, почти толкова крива колкото на Шомпола, той закрепил края на маркуча към горещия кран и лекичко го пуснал, след което бързо се върнал към лехата, където около другия му край вече се бе образувала малка локва. Увото свали куртката и се зае да полива цветята, като чат-пат хвърляше поглед през рамо. Тъкмо беше спрял водата и Шомпола се появи:

— Защо си неформен? — заяде се моментално той. Лехата я инспектира само с крайчеца на окото.

„Защото не смятам на тая жегга да пукна в изпълнение на служебния ти дълг, говедо такова!“ отвърна наум Увото, но външно само сви ехидно уста.

Шомпола преглътна. Арсеналът му от дисциплиниращи мерки май се беше поизчерпал. Не че не можеше да натресе още някое и друго денонощие на това опърничаво диване, но с повечето от арестите, които Увото трябваше да дослужва, го бе ощастливил самият той. Та ако сега тръгнеше да добавя още, ЗКСЧ-то можеше да реши, че става дума за някакви лични сметки, а това хич не беше в полза на кариерата му.

— Обличаш се и отиваш на разположение на дежурния офицер! — строго се разпореди Шомпола.

Увото безмълвно се обърна, все си куртката и се потътри към дежурната стая.

* * *

Десетина фуражки стърчаха на другата сутрин около лехата с оклюмалите цветя. Загрижените им лица напомняха на лекарски консилиум, гадаещ причината за внезапната смърт на уж оздравяващ пациент.

— Как е възможно такова нещо? — озадачено се чешеше по тила началник-щаба. — Да не са били нечитави тия цветя?

— До вчера изглеждаха чудесно, другарю подполковник — се обади един глас.

— Човекът е проверен и си знае занаята — заяви друг.

— Хм, а поливани ли са?

— Тъй вярно! — доложи Шомпола и угоднически добави: — Лично се погрижих.

— Да не е пък нещо от почвата?

— Градинарят специално докара нова пръст за лехата — докладва старшината.

— Тогава градинарят да дойде пак — отсече заместник-командирът. — Да си оправи бакиите, че тези дни ни чака проверка от КСВ-то. Няма да се червим пред генерала, я!

— Ама той си замина в петък. Ще трябва да го заявим пак.

— А дотогава какво да я правим? — интересува се Шомпола. — Да продължаваме ли с поливането?

Полукръгът притихна в очакване.

— Да, продължавайте! — след кратък размисъл реши ЗКСЧ-то. — Може пък и да се оправят...

* * *

Горките цветя така и не се съвзеха, за това се погрижи Увото и то основно. Сутрин и привечер поливаше лехата акуратно и както той си знае. Затова пък по отношение на външния си вид съвсем му отпусна

каиша. След куртката последва и кепето. Увото ден след ден се разхвърляше все повече, докато на петия остана по къси гащи, потник и джапанки. Това започна да го забелязва и командният състав, но за триумф на пребитата му душа никой не пожела да вземе отношение, понеже не беше съвсем ясно какво препоръчват уставите за неговия статус на дослужващ. Всъщност той извади къорав късмет, че нито веднъж не нацели командващия полка или някой от заместниците, иначе тази жива провокация нямаше да му се размине току-тъй.

В този си вид той спря на плаца един току-що пристигнал в поделението новоизпечен офицер с детско личице, който с угрижен вид потичваше към щаба.

— Вие, другарю младши лейтенант, защо не поздравявате!?

Новият стъписан се спря, по-скоро по рефлекс застана мирно, изкозирува и се представи. Увото без кепе нямаше как да отвърне на поздрава, затова само важно кимна и го отмина. Младши лейтенантът се загледа удивен след странната, повлякла маркуч фигура и все пак реши да изясни нещата.

— Извинете, а Вие кой сте? — настигна го той.

— Уволняващият се началник по поддръжката на умрялата леха към щаба! — го измери Увото изотгоре и без повече разяснения го заряза със зяпнала уста наред плаца.

Следващият номер погоди на Тюфлека, който на влизане в лавката изненадан се закова, съзирайки пред себе си един леко облечен граждан с пластмасова чинийка и три тулумбички в нея. Увото го поздрави учтиво с „добро утро!“, съчетано с любезна усмивка, шмугна се навън и изчезна от полезрението му, още преди капитанът да смели огромната наглост. Лавкаджията очакваше офицерът да се разбеснее, но вместо това Тюфлека съвсем прагматично се замисли над сложната задача как ли може да се арестува и вземе колана на боец, облечен само по спортни гащета. И беше ли боец без униформа въобще боец?

* * *

Генералите от КСВ-то имат порядки сходни с тези на висшите правителствени делегации. Когато предстои да се появят някъде на инспекция, ден-два преди тях по етапите се движи група офицери,

които подлагат набелязания обект на предварителна проверка — дали пък на място няма случайно нещо, което би могло да обиди чувствителния взор на висшето началство.

Двете черни Волги пристигнаха по време на закуска и изсипаха пред поделението няколко полковника с тренирани изпитателни погледи. От другата страна на портала нервничеха група офицери, натоварени със заповедта да ги посрещнат, между които най-отзад стърчеше и Шомпола. Заместник-командирът, застанал начело, тъкмо си преговаряше наум рапорта, когато дъхът му секна и очите му се развъртяха под козирката като на епилептик. Той рязко извърна глава към най-близко стоящия офицер и изсъска да му се яви Шомпола. Не дочакал още върлинестата фигура да застане пред него мирно, му процеди през зъби:

— Незабавно разкарайте този Мики Маус от тука! Незабавно!

Шомпола се облеци и за малко да се изтърве да пита „кое...?“, когато съзря повода за суматохата: покрай спалното помещение яваш-яваш по посока към лехата се носеше Увото. Джапанките му отчетливо шляпаха по асфалта, а темерутската му физиономия ярко контрастираше със символа на американската анимационна попкултура, който се хилеше до уши върху бялата му фланелка. Единственото, което по външност го отличаваше от морски летовник, тръгнал след обилна хотелска закуска към плажа бе маркучът, който влачеше подире си.

Шомпола изхвъркна зад строя и положи спринт, който би впечатлил дори Гипса. В движение хвана Увото за лакътя, обърна го кръгом да не се вижда откъм портала нахилената миша физиономия върху фланелката и, гушнал го дружески през рамо, го повлече в обратна посока.

— Ама другарю старши лейтенант, нали ми заповядахте да поливам лехата! — с театрално плачлив глас запротестира рекордърът по арестите. Маркучът се оплете между глезените му, едната джапанка се изсули и само грубата прегръдка на батарейния му командир го удържа да не се плъосне.

— Не се обяснявай и престани да си влачиш краката! — озъби се Шомпола, затегна хватката и след броени секунди странната двойка се скри зад спалните помещения.

Водещият проверяващите прие рапорта на заместник-командира, след което, вместо да представи пристигналите офицери като му е редът, строго се осведоми:

— Какъв е този цивилен тука?

— Помощник-градинар, другарю полковник! — без да губи присъствие на духа му отвърна ЗКСЧ-то. — Наехме двама да приведат лехата вдясно от Вас в опрятен вид.

— Градинар, помощник-градинар, хм... — навъси се проверяващият. — Вие сигурно и келнери сте си викнали да Ви сервира на обяд... — Полковникът огледа умрялата леха, сгърчения изоставен на плаца маркуч, белеещата се до него самотна джапанка и осъдително сбърчи нос. Тук вътрешната служба определено не беше на висота, налагаше се да се вземат някои мерки...

Една армия се счита за толкова по-добра, колкото по-бързо реагира при изменение на бойната обстановка. Ако се съди по скоростта на последвалите събития, БНА беше направо в отлично състояние. Само за двадесет минути Увото сдаде остатъка от снаряжението си и облече цивилните дрехи. Шомпола, който държеше в ръце разписаната военна книжка, през цялото време му стоеше над главата и го подканяше да побърза.

— Нямах ли някаква нормална дреха? — нервиран се осведоми той?

Увото понечи да отвърне „съвсем не!“, но се сети, че всъщност вече може да се счита за цивилен и направи само „тц!“. На път към задния портал Шомпола отново се залепи плътно до него и само се оглеждаше да не налетят на някой от проверяващите, които сигурно вече бяха плъзнали из поделението. За всеки случай минаха зад спалните помещения. Няколко метра преди да стигнат малкото КПП, пред тях се откри панорамата на целия плац. Увото се обърна за прощален поглед и завладян от това, което видя се закова на място: пред сградата, до прословутата леха, целият свръхсрочнослужещ състав изключая щаба се беше строил и слушаше командите на един от полковниците с червена околожка:

— Равнис! Оправете левия фланг! Мирно! Изпънете се, другарю капитан, изпънете се и приберете корема! Наля-во!

Каймакът на полка послушно направи четвърт оборот.

— Айде бе, какво заспа? — извади го Шомпола от захласа му. — Строева не си ли виждал?

Шампионът на арестите с мъка се откъсна от пленителната гледка и закрачи към КПП-то. Преминал бялата черта върху асфалта той пое дълбоко дъх и за последно изкряска колкото му глас държи, надявайки се да го чуят до плаца:

— Айде, уволнение!

А към Шомпола, който му хвърляше злобни погледи, ехидно добави:

— Имаш служба да се сбръчкаш. Я марш в строя, другарю старши лейтенант!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.